

Langt herfra, i Østerland
Stod en gammel Stjernemand,
Saae fra Taarnet vist paa Himlen,
Saae det Lys i Stjernevrmlen,
Blev i Sind saa barneglad.

Østerlands de vise Mænd
Fandt dog Stjernen der igien,
Som de skued i det Høie,
Thi i Barnets milde Øie
Funklende og klar den sad.

Naar den Stjerne lys og blid
Sig lod see ved Midnatstid,
Var det Sagn fra gamle Dage,
At en Konge uden Mage
Skulde fødes paa vor Jord.

Den var dem et Tegn saa vist,
At de saae den sande Krist,
Derfor neied de sig glade,
Offrede paa gyldne Fade
Røgelsler med søde Lugt.

Derfor blev i Østerland
Nu saa glad den gamle Mand;
Thi han vilde dog saa gierne
See den lyse Kongestjerne,
Før han lagdes i sin Grav.

Vil I Smaa ei ogsaa gierne
See den lyse milde Stjerne,
For den Konge dybt jer neie,
Som Guds Rige har i Eie,
Og vil lukke jer derind?

Han gik til sin Konges Slot,
Kongen kiendte ham saa godt,
Hørte og med Hjertens Glæde,
At det Lys var nu tilstæde,
Hvorom gamle Spaadom lød.

Seer I til den Himmel blaa,
Med de gyldne Stjerner paa,
Der den Stjerne ei I finde,
Men den er dog vist derinde
Over Jesu Kongestol.

Han med Søn og Stjernemand
Flux uddrog af Østerland,
For den Konge at oplede,
For den Konge at tilbede,
Som var født i samme Stund.

Thi det Barn, som var paa Jord,
Blevet er en Konge stor,
Og han sidder nu deroppe,
Over alle Stjernetoppe
Hos Gud Faders høire Haand.

DE HELLIGE TRE KONGER

(En Barnesang)

Deilig er den Himmel blaa,
Lyst det er, at see derpaa,
Hvor de gyldne Stjerner blinke,
Hvor de smile, hvor de vinke,
Os fra Jorden op til sig.

Klare Stjerne ledte dem
Lige til Jerusalem,
Kongens Slot de gik at finde,
Der var vel en Konge inde,
Men ei den de ledte om.

Neier eder kun, I Smaa!
Han fra Himlen seer derpaa.
Sender ham med Hjertensglæde
Lov og Pris til høie Sæde!
Det er Røgelse for ham.

Kommer Smaa, og hører til!
Jeg for eder sjunge vil
Om saa lys og mild en Stjerne,
Jeg det veed, I høre gierne:
Himlen hører eder til.

Klare Stjerne hastede frem,
Ledte dem til Betlehem,
Over Hytten lav og lille
Stod saa pludselig den stille,
Straalede saa lyst og mildt.

Stjernen ledte vise Mænd
Til nyfødte Konge hen,
I har og en saadan Stjerne,
Og naar I den følge gierne,
Komme I til Jesum vist.

Det var midt i Julenat,
Hver en Stjerne glimted mat,
Men med Eet der blev at skue
En saa klar paa Himlens Bue,
Som en liden Stjernesol.

Glade udi Sjæl og Sind
Ginge de i Hytten ind,
Der var ingen Kongetrone,
Der kun sad en fattig Kone,
Vugged Barnet i sit Skiød.

Denne Stjerne, lys og mild,
Som kan aldrig lede vild,
Er hans Guddomsord det klare,
Som han lod os aabenbare
Til at lyse for vor Fod.